

Sygnatura akt

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Marcinkiewicz

Protokolant: staż. Katarzyna Stysiek
przy udziale ----

po rozpoznaniu w sprawie
przeciwko J M G oskarżonemu o czyn z art. §
kk, art. kk w zw. z art. kk i art. 233 § 1a kk i L K
K oskarżonemu o czyn z art. § kk
z wniosku obrońcy
w przedmiocie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym

postanawia:

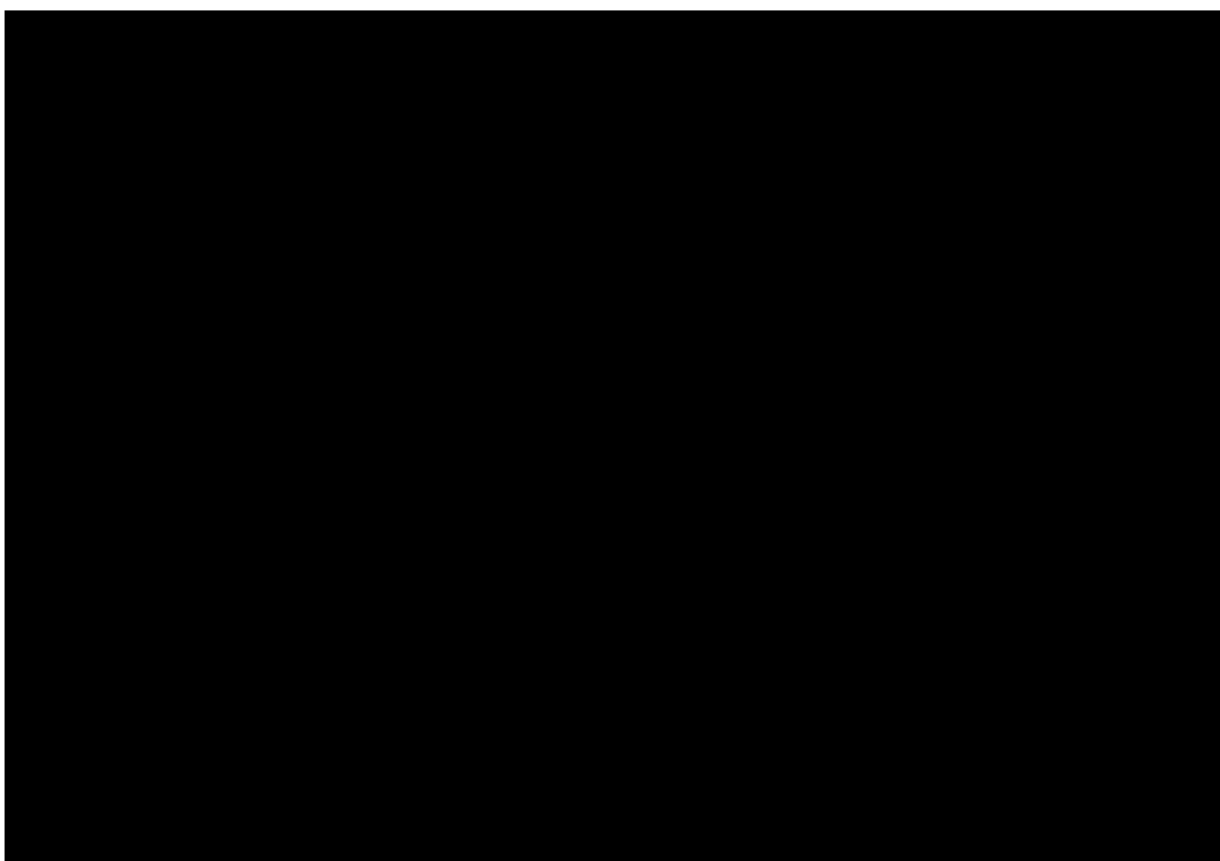
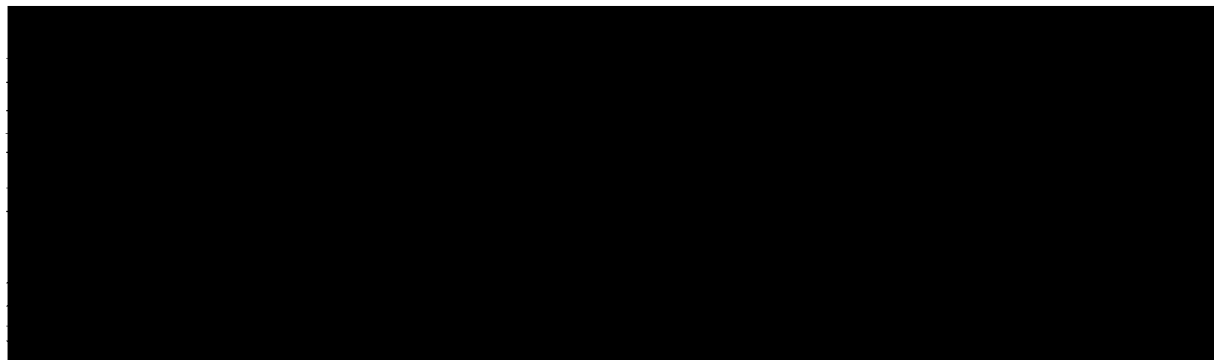
Na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym czy:
art. 233 § 1a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 89, poz. 553, ze zm.), w zakresie, w jakim penalizuje zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w trakcie składania zeznania mającego służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą osobie składającej zeznania jest zgodny z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, art. 14 ust. 3 lit. G Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka.

UZASADNIENIE

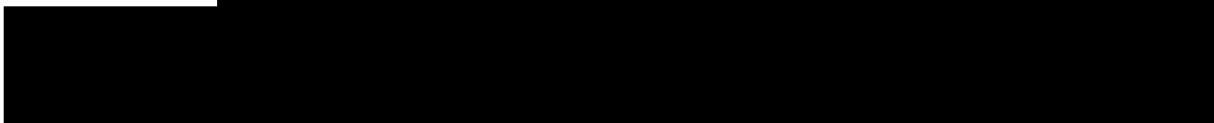
W dniu września 2016 r. do Prokuratury Rejonowej w Z
wpłynęło zawiadomienie M U o popełnieniu przez J G
przestępstw z art , , i Kodeksu karnego. Zawiadamiający
wskazywał m.in., że

W toku

postępowania J G w dniu lutego 2017 r. został szczegółowo przesłuchany w charakterze świadka na okoliczność

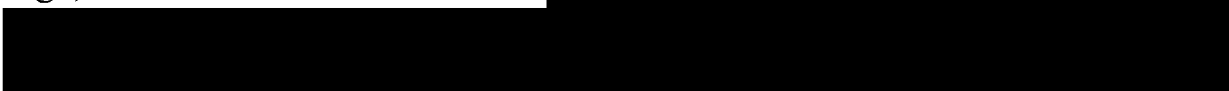
W efekcie przeprowadzonego postępowania przygotowawczego J G został oskarżony min. o to, że w dniu grudnia 2017r. składając zeznania w Komendzie Miejskiej Policji w T w charakterze świadka, mające służyć za dowód w toku śledztwa prowadzonego w sprawie po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, prawie do odmowy składania zeznań i odmowy odpowiedzi na pytania w obawie przed grożącą mu odpowiedzialnością karną, zeznał nieprawdę, iż

tj.

o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. Postanowieniem z dnia marca 2019 r. sprawa została przekazana przez Sąd Okręgowy w Radomiu do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Toruniu i nadano jej sygnaturę

W toku rozprawy w sprawie o sygn. Sądu Rejonowego w Toruniu obrońca oskarżonego J G złożył wniosek o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym czy art. 233 § 1a k.k. jest zgodny z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, art. 14 ust. 3 lit. G Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka. Uzasadniając swój wniosek obrońca wskazywał, że w momencie składania zeznań, o których mowa w opisanym wyżej zarzucie organy ścigania posiadały już informację na temat tego, że J G brał udział w

 Wiedzę na ten temat organy ścigania posiadały na podstawie zeznań A U z marca 2017r. oraz października 2017r. /k. , /, M U z marca 2017r. , września 2017r., października 2017r. /k. , , /. W świetle wspomnianych zeznań pokrzywdzonych organ procesowy w dniu grudnia 2017r. mógł równie dobrze przesłuchać J G w charakterze podejrzanego o czyn z art. § k.k., a nie w charakterze świadka z pouczeniem o treści przepisu art. 183 § 1 k.p.k. Obrońca przywołał stanowisko wyrażone przez SN w postanowieniu z dnia 4 czerwca 2007r., V KK 108/06 (KZS 2007, nr 12, póź. 27), zgodnie z którym wynikające z przepisu art. 183 § 1 k.p.k. uprawnienie przysługuje świadkowi, a więc osobie, która- zgodnie z wiedzą organu ścigania- nie jest sprawcą czynu, ani osobą określoną w art. 313 § 1 k.p.k., lecz osobą , która może posiadać wiadomości istotne dla ustalenia sprawcy lub okoliczności popełnionego przez niego przestępstwa. Przepis art. 183 § 1 k.p.k. nie może natomiast uzasadniać i usprawiedliwiać przesłuchania w charakterze świadka

osoby, która wskazana została w zawiadomieniu o przestępstwie jako sprawca czynu (...).

Obrońca J G wskazywał także, że przepis art. 233§1a kk został dodany do kodeksu karnego na mocy noweli z 11 marca 2016r. , która weszła w życie z dniem 15 kwietnia 2016r. Przed tą nowelizacją problem oceny prawnej zeznania, nieprawdy przez świadka pouczonego w trybie art. 183kpk, który winien być słuchany w charakterze podejrzanego został rozwiązany w uchwale SN z dnia 20 września 2007r., I KZP 26/07, OSP 2008, nr 4, póź. 46. Zgodnie z jej treścią nie popełnia przestępstwa fałszywych zeznań (art. 233§1kk) kto umyślnie składa nieprawdziwe zeznania dotyczące okoliczności mających znaczenie dla realizacji jego prawa do obrony (art. 6 kpk). W uzasadnieniu tej uchwały podniesiono, że prawo do obrony jest fundamentalnym prawem obywatelskim gwarantowanym w Konstytucji RP oraz aktach prawa międzynarodowego. Powołano się min. na treść przepisu art. 42 ust. 2 Konstytucji RP , który gwarantuje każdemu, przeciwko komu jest prowadzone postępowanie karne prawo do obrony we wszystkich stadiach postępowania. Podkreślono to, że z przywołanego przepisu art. 42 ust. 2 Konstytucji wynika prawo do obrony człowieka, a nie jego roli procesowej czy statusu w procesie karnym (tak D. Dudek, Konstytucyjna wolność człowieka a tymczasowe aresztowanie, Lublin 1999, s. 202). Wskazano również, że Trybunał Konstytucyjny szeroko rozumie prawo do obrony jako fundament nie tylko procesu karnego, ale przede wszystkim demokratycznego państwa prawa (wyrok z 17 lutego 2004r., SK 39/02, OTK-A 2004, z. 2, póź. 7). Z treści uchwały SN w kontekście art. 42 ust. 2 Konstytucji RP daje się wyprowadzić wniosek, że prawo do obrony wysłowione w treści tego przepisu przysługuje nie tylko temu, kto już ma status podejrzanego czy oskarżonego w procesie karnym, ale każdemu sprawcy, który nie ma jeszcze tego statusu. Prawo do obrony w sensie konstytucyjnym ma zatem szerszy zakres niż prawo do obrony w procesie karnym i obejmuje również takie podmioty, w stosunku do których jeszcze nie postawiono zarzutów, ale taka perspektywa zachodzi. Ponadto w uchwale SN dla uzasadnienia uchylenia odpowiedzialności karnej fałszywych zeznań w przedstawionym wyżej przypadku powołano się na art. 14 ust. 3 lit. G. Międzynarodowego Paktu Praw Politycznych i Obywatelskich otwartego do podpisu 19 grudnia 1966r.(Dz. U. 1977, nr 38, póź. 167), w którym stwierdzono, że każda osoba oskarżona o popełnienie przestępstwa ma prawo, na zasadzie równości, do niezmuszania do zeznawania przeciwko sobie lub do przyznawania się do winy. Również w tym przepisie upatruje się szerszego rozumienia zasady „*nemo se ipse accusare tenetur*”. Jak bowiem podkreślono, przepis ten chroni każdego uczestnika postępowania karnego, który zobowiązany jest do składania oświadczeń procesowych (świadka, biegłego, strony postępowania), który w razie ujawnienia przestępstwa mógłby być narażony na odpowiedzialność karną. Wskazano, że uregulowanie to chroni potencjalnego podejrzanego jeszcze przed postawieniem mu zarzutów, od momentu popełnienia czynu (por. Z.

Sobolewski, Samooskarżenie w świetle prawa karnego (*nemo ipsum accusare tenetur*), Warszawa 1982, s. 11). W uzasadnieniu przytoczonej uchwały SN powołał się również na orzecznictwo Trybunału Praw Człowieka, a zwłaszcza na uregulowanie zawarte w art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka, który przewiduje zasadę rzetelnego procesu karnego, z której wynika prawo do milczenia oraz wolność od samooskarżania, która przysługuje każdemu człowiekowi, a nie tylko takim podmiotom, które mają już status podejrzanego czy oskarżonego. Jednakowoż uznano, że treść przepisu art. 183§1kpk nie przewiduje dostatecznej gwarancji możliwości korzystania przez świadka- sprawcę przestępstwa z prawa do obrony poprzez stworzenie możliwości uchylenia się od odpowiedzi na pytania, która mogłaby narażać na odpowiedzialność karną. SN dostrzega, że uregulowanie to stawia taki podmiot w sytuacji kolizyjnej: jeśli uchyli się od odpowiedzi na poszczególne pytania, to da organom ścigania asumpt do wnioskowania o swoim sprawstwie, natomiast jeśli nie będzie chciał tego uczynić, będzie zmuszony do złożenia fałszywych zeznań. Przepis art. 183§1kpk nie gwarantuje prawa do milczenia. SN odwołał się w tym kontekście do uchwały z 26 kwietnia 2007r., I KZP 4/07 (OSNKW 2007, nr 6, póź. 45), w której stwierdzono, że utrzymywanie, iż uprawnienie określone w art. 183§1kpk stwarza szansę realizacji prawa do obrony i zasady *nemo tenetur* byłoby hipokryzją i lekceważeniem instytucji procesowych. Wszystkie te argumenty doprowadziły SN do konkluzji o braku odpowiedzialności karnej w przypadku składania fałszywych zeznań przez świadka, który może być uznany za sprawcę przestępstwa. Ustawodawca wprowadzając do porządku prawnego przepis art. 233§1a kk poszerza katalog podmiotów mogących ponieść odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań. obrońca J G wyraził pogląd, że argumentacja SN przytoczona wyżej dla uzasadnienia wyłączenia odpowiedzialności karnej świadka-sprawcy, który zeznaje w trybie art. 183kpk stanowić może źródło nie tylko zastrzeżeń konstytucyjnych pod adresem art. 233§1a kk, ale przepis ten budzi także wątpliwości z perspektywy standardów międzynarodowych. Art. 233§1a kk pozostaje w kolizji z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, który przewiduje zasadę prawa do obrony, dotyczącą nie tylko oskarżonego czy podejrzanego, ale każdego podmiotu, który w procesie może uzyskać ten status. Prawo do obrony, na które składa się również wolność od samooskarżania oraz prawo do milczenia pozostaje w sprzeczności z wynikającym z art. 233§1a kk obowiązkiem mówienia prawdy. Faktem jest, że przepis art. 183§1kpk daje świadkowi prawo do uchylenia się od odpowiedzi na pytanie, która mogłaby narażać go na odpowiedzialność karną, jednakże skorzystanie z tego prawa ściąga na zeznającego szczególną uwagę organów ścigania i stanowi pośrednio przejaw dostarczenia temu organowi informacji o swoim sprawstwie. Innymi słowy uchylenie się od odpowiedzi na pytanie w trybie wskazanym w art. 183§1kpk stanowi swoiste przyznanie, że zeznający może być sprawcą przestępstwa, a to łamie prawo do milczenia oraz zasadę *nemo tenetur*, które stanowią

fundamentalne elementy prawa do obrony na gruncie art. 42 ust. 2 Konstytucji RP. Wprowadzenie przepisu art. 233§1a kk powoduje, że podmiot pouczony o treści art. 183§1kpk ma do wyboru: albo uchyli się od odpowiedzi na pytanie ściągając na siebie szczególną uwagę organów ścigania albo ma obowiązek mówienia prawdy wynikający z art. 233§1a kk, który łamie zasadę prawa do milczenia sprawcy czynu zabronionego. Stawianie świadka, zwłaszcza wskazanego jako sprawca w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa w takiej sytuacji kolizyjnej narusza również zasadę zaufania do państwa prawa, która stanowi element innej zasady, a mianowicie zasady demokratycznego państwa prawa, wysłowionej w art. 2 Konstytucji RP. Według obrońcy art. 233§1a kk zdaje się popadać w kolizję również art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, z którego wynika zasada równości wobec prawa. Treścią tej zasady jest konieczność takiego samego traktowania podmiotów znajdujących się w identycznym położeniu. Według obrońcy J G nie może ulegać wątpliwości, że świadek, który został wskazany jako sprawca w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa, wobec którego mogą zachodzić podstawy do postawienia zarzutów jest w takiej samej sytuacji faktycznej jak podejrzany i oskarżony. Zarówno w tym pierwszym, jak i w tym drugim oraz trzecim przypadku można wszak mówić o prawdopodobieństwie sprawstwa czynu zabronionego. Skoro wobec wszystkich tych podmiotów zachodzi prawdopodobieństwo sprawstwa przestępstwa, to powinny one korzystać z takich samych uprawnień procesowych. Tymczasem podejrzany oraz oskarżony korzystają z prawa do milczenia oraz wolności od samooskarżania siebie, natomiast świadek, który może być sprawcą posiada tylko uprawnienie do odmowy odpowiedzi na pytanie, które de facto jest samooskarżeniem i na dodatek ma obowiązek mówienia prawdy wynikający z art. 233§1a kk. Tak różne traktowanie wymienionych podmiotów nie może być uzasadniane różnym statusem procesowym tych podmiotów (świadek, który może być sprawcą, podejrzany, oskarżony), wszak - co należy przypomnieć- w świetle art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, każdy z tych podmiotów winien mieć prawo do obrony, a w tym prawo do milczenia oraz korzystać z wolności od samooskarżania. Obrońca J G wskazywał również, że uregulowanie zawarte w art. 233§1a kk jest sprzeczne z art. 14 ust. 3 lit. G Międzynarodowego Paktu Praw Politycznych i Obywatelskich, z którego wynika wolność od samooskarżania oraz prawo niezmuszania do zeznawania przeciwko sobie. Jak podkreśla bowiem SN w przywołanej wyżej uchwale z 20 września 2007r. wymiar tych praw i wolności jest szeroki i obejmuje każdego uczestnika procesu, a więc także świadka i biegłego, którzy w razie ujawnienia przestępstwa mogą być narażeni na odpowiedzialność karną. W kontekście przywołanego przepisu nie ulega wątpliwości, że art. 233§1a kk łamie te prawa obligując podmiot słuchany w trybie art. 183 kpk do samooskarżania, jeśli nie decyduje się on na uchylenie się od odpowiedzi na pytanie w obawie przed ściąganiem na siebie postępowania karnego. W takim przypadku świadek musi bowiem mówić prawdę, jeśli chce

uniknąć odpowiedzialności karnej z art. 233§1a kk, a to z kolei może na niego ściągnąć odpowiedzialność za inny czyn zabroniony. Obrońca J G twierdził również, że art. 233§ 1a kk stoi w sprzeczności z zasadą prawa do rzetelnego procesu wynikającą z art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Rzetelny proces karny to taki, w którym obowiązują odpowiednie gwarancje, w tym prawo do obrony, które przysługuje nie tylko oskarżonemu czy podejrzanemu, ale każdemu człowiekowi, który jest lub może być uznany za sprawcę przestępstwa. Rzetelny proces karny nie może stawiać jego uczestnika, w tym świadka w sytuacji kolizyjnej, z której wyjście narażać będzie go na odpowiedzialność karną. Tak się dzieje na gruncie przepisu art. 233§1a kk w zw. z art. 183§1kpk. W oparciu o te przepisy świadek (sprawca) stawiany jest w mało komfortowej sytuacji, w której może albo odmówić odpowiedzi na pytanie i ściągnąć na siebie szczególne zainteresowanie organów ścigania, albo mówić prawdę, dostarczając tym samym dowodów na swoją niekorzyść.

Sąd rozpoznający sprawę J G o sygn. oskarżonego o popełnienie występku z art 233 § 1a kk podziela wątpliwości obrońcy oskarżonego co do tego, czy art. 233 § 1a kk jest zgodny z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, art. 14 ust. 3 lit. G Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka. W uzupełnieniu wcześniej cytowanych, obszernych wywodów obrońcy, z którymi sąd zgadza się w całości, należy zauważyć, że temat problemu zgodności art 233 § 1a kk z Konstytucją RP był już poruszany w doktrynie (tak m.in. „Kodeks karny. Komentarz 2019” wyd 24/A Herzog. red. Stefański). Należy także zwrócić uwagę na postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 4 czerwca 2019 r. w sprawie VK 323/18, w uzasadnieniu którego, Sąd Najwyższy podziela tezę z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. III KK 348/14, o wyłączeniu bezprawności występku z art. 233 § 1 KK w stosunku do podejrzanego składającego zeznanie w charakterze świadka dotyczącego jego zachowania stanowiącego przestępstwo, co jest realizacją prawa do obrony. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 4 czerwca 2019 r. Sąd Najwyższy przyznaje rację prokuratorowi, który w odpowiedzi na kasację wskazuje, że „prawidłowa wykładnia przepisu art. 233 § 1 KK w odniesieniu do świadka, będącego zarazem sprawcą czynu, powinna uwzględniać przewidziane w kodeksie postępowania karnego uregulowania gwarancyjne mające na celu uniknięcie nadużywania przez organy procesowe przesłuchiwanie osób podejrzewanych w charakterze świadka i uzyskiwanie w ten sposób dowodów z ominięciem dyspozycji przepisu art. 74 § 1 KPK” W dalszej części uzasadnienia postanowienia Sąd Najwyższy przywołał uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., wskazując, że nie ponosi odpowiedzialności karnej na podstawie art. 233 § 1 KK osoba, która przesłuchana została w charakterze świadka wbrew wynikającemu z art. 313 § 1 KPK nakazowi przesłuchania jej

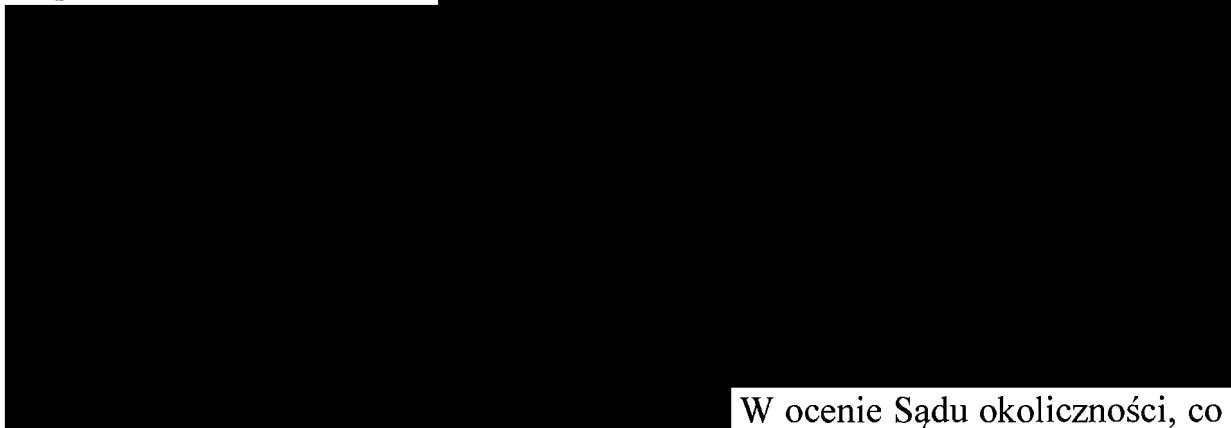
jako podejrzanego. Oznacza to, że nie odpowiada za przestępstwo osoba, która w ramach jednego postępowania i wskutek nieprawidłowego działania organów procesowych podjętych w tym postępowaniu, niewłaściwie została przesłuchana w charakterze świadka a nie podejrzanego. Sąd Rejonowy w Toruniu orzekający w sprawie o sygn. _____, w której J _____ G _____ został oskarżony m.in. o popełnienie przestępstwa z art 233 § 1a kk podziela pogląd o nieakceptowalnym charakterze praktyki organów ścigania, polegającej na przesłuchiwanie w charakterze świadków osób podejrzewanych o popełnienie czynu zabronionego, co do których istnieją podstawy do przedstawienia im zarzutów. Treść art. 233 § 1a kk sprzyja takiej praktyce. Na gruncie niniejszej sprawy należy zauważyć, że J _____ G _____ jako osoba wskazywana jako sprawca przestępstwa w zawiadomieniu o jego popełnieniu był trzykrotnie przesłuchiwany w charakterze świadka na okoliczności dotyczące _____

_____ co do którego ostatecznie przedstawiono mu zarzut popełnienia przestępstwa z art _____ § _____ kk. J _____ G _____ składał obszernie i drobiazgowo zeznania nawet co do okoliczności, których znaczenie można oceniać jako drugorzędne. Został przesłuchany ostatni raz w charakterze świadka po przeprowadzeniu najistotniejszych czynności dowodowych i przed wydaniem postanowienia o przedstawieniu mu zarzutów. Sąd podziela pogląd, że treść art 233 § 1a kk może budzić wątpliwość pod względem jego zgodności przede wszystkim z zasadą prawa do obrony i rzetelnego procesu. Osoba podejrzana o popełnienie przestępstwa, w tym także taka, która zostaje imiennie wskazana w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa, która jest przesłuchiwana w charakterze świadka, nie ma możliwości realizacji w pełni swojego prawa do obrony w sposób odpowiadający standardom wyznaczonym przez Konstytucję RP i prawo międzynarodowe wskazane w treści pytania prawnego. Świadek zostaje zmuszony do zeznawania prawdy, także co do okoliczności obciążających go, pod rygorem odpowiedzialności karnej z art 233 §1a kk, ewentualnie do skorzystania z prawa uchylenia się od odpowiedzi na pytanie, jeżeli udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić go na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Skorzystanie z tego prawa wyrażonego w art 183 § 1 kpk w oczywisty sposób jest znaczące dla organów ścigania, gdyż wskazuje okoliczności, które z jakiegoś powodu są dla osoby przesłuchiwanej drażliwe. W ocenie sądu treść art 233 § 1a kk jest korzystna dla wymiaru sprawiedliwości w tym sensie, że służy efektywności ścigania, może jednak budzić wątpliwość zgodność art 233 § 1a kk z aktami prawnymi wskazanymi w treści pytania prawnego.

Sąd podziela pogląd obrońcy J _____ G _____ wyrażony we wniosku o zwrócenie się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego, że od odpowiedzi na pytanie o zgodność art. 233 § 1a kk ze wskazanymi wyżej aktami normatywnymi zależy zakres odpowiedzialności grożącej oskarżonemu J _____ G _____. J _____ G _____ został oskarżony o popełnienie czynu z art.

233 § 1 a kk polegającego na tym, że w dniu grudnia 2017r. składając zeznania w Komendzie Miejskiej Policji w T w charakterze świadka, mające służyć za dowód w toku śledztwa prowadzonego w sprawie

po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, prawie do odmowy składania zeznań i odmowy odpowiedzi na pytania w obawie przed grożącą mu odpowiedzialnością karną zeznał nieprawdę co do tego, że

W ocenie Sądu okoliczności, co do których oskarżony miał złożyć fałszywe zeznania, mogą być oceniane jako istotne z punktu widzenia jego prawa do obrony. Odpowiedź na pytanie prawne czy art. 233 § 1a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 89, poz. 553, ze zm.), w zakresie, w jakim penalizuje zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w trakcie składania zeznania mającego służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą osobie składającej zeznania jest zgodny z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, art. 14 ust. 3 lit. G Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka ma zatem zasadnicze znaczenie dla odpowiedzialności prawnokarnej oskarżonego J G w niniejszej sprawie.

To czyniło koniecznym zwrócenie się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym w oparciu o art. 193 Konstytucji RP, zgodnie z którym każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na takie pytanie zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Pouczenie: na powyższe postanowienie zażalenie nie przysługuje.